

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΓΙΑΛΕΝΙΟΣ

Μόνο
τα νεκρά
ψάρια
ακολουθούν
το ρεύμα

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Μόνο τα νεκρά φάρια ακολουθούν το ρεύμα**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Κυριάκος Γιαλένιος
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Άννα Μαράντη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ:
Ραλλού Ρουχωτά, Ελένη Σταυροπούλου

© Κυριάκος Γιαλένιος, 2015
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Adrian Hillman/Arcangel Images
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2015

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2015, 4.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1264-1
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1265-8

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΓΙΑΛΕΝΙΟΣ

Μόνο
τα νεκρά
ψάρια
ακολουθούν
το ρεύμα

*Στη μνήμη του πατέρα μου
Στη λαχτάρα της μάνας μου*

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

*Όταν στο γύρισμα των λέξεων
τροχίζονται οι αισθήσεις...*

Ένα ρεύμα παγωμένης λάβας

*Τα χρόνια σκεπάζουν τις πληγές
και λειαινούν τις γωνίες.*

*Αγάπη είναι ο σταυρός, αγάπη και το αίμα,
μέσα στο χώμα δεν μπορεί ν' ανθίσει ένα χάδι.
Κρυφές ζωές που δένονται σε νοικιασμένα σπίτια,
και δυο σκιές ακίνητες σε σχήμα του κυλίνδρου.
Τα χρόνια ανοίγουν σαν κελιά και κλείνουνε
σαν έμβολα.*

ΟΝτέιν άνοιξε τα μάτια διάπλατα, με τους στίχους του ποιήματος να στριφογυρνάνε στο μυαλό του. Τόσους μήνες τώρα, του έχει γίνει έμμονη ιδέα. Κόβει και ράβει, αντιγράφει, σβήνει, αλλάζει σημεία στίξης και λέξεις μέχρι να του δώσει τη μορφή που θέλει. Μέχρι τη στιγμή που θα νιώσει ότι είναι έτοιμο να αποσταλεί σε εκείνη – με έναν τρόπο που δεν έχει αποφασίσει ακόμη ποιος θα είναι –, ένα μεγαλειώδες ποίημα, μια τρανταχτή απόδειξη πως, αφού μπορεί ν' αλλάξει ο ίδιος (ένας κατ' αρχάς οικονομολόγος με τετράγωνη λογική και μίνιμαλ φαντασία), έτσι, κατ' επέκταση, μπορεί να

μεταμορφωθεί και ολόκληρη η σχέση τους. Ή μάλλον να στηθεί σε νέο, αναβαθμισμένο πλαίσιο μετά τον άδοξο τερματισμό της. Και βέβαια χωρίς τα λάθη του παρελθόντος. Στο μεταξύ μελετάει συνεχώς: για να έχει ερεθίσματα, να αντλεί έμπνευση και να εμπλουτίζει το λεξιλόγιό του. Αποστηθίζει, καταγράφει και μετά διαβάζει φωναχτά. Προς το παρόν, μόνο στίχους άλλων. Δε νιώθει ακόμη έτοιμος να μπολιάσει τα κείμενα με δικές του λέξεις. Του φαίνονται λίγες, φτηνές μπροστά στις εικόνες και στα συναισθήματα που πηγάζουν από τα ποιήματα μεγάλων μαστόρων του γραπτού λόγου. Και πολλές φορές, εκεί στο μισοϋπνι, ακούει μια στριγκιά, εφηβική φωνή, που αντηχεί σαν χαλασμένο μεταλλόφωνο, να απαγγέλλει με αυστηρό στακάτο ρυθμό αυτά που έχει αποτυπώσει στο χαρτί.

Και τότε γνωρίζει πως πλησιάζει η στιγμή που θ' αρχίσει τους υπολογισμούς: πέμπτη στη σειρά; Ή μήπως έκτη;

Κάπου εκεί αλλά ποτέ δε θυμάται ακριβώς. Μάλλον πέμπτη. Μετρούσε πια τις νύχτες του ανάλογα με το αν ξυπνούσε στη μέση τους ή όχι. Ήταν ακόμη ξαπλωμένος με ανοιχτά τα μάτια μέσα στο σκοτάδι και έπαιρνε βαθιές ανάσες. Πολύ βαθιές ανάσες. Εισπνοή, εκπνοή, εισπνοή, εκπνοή. Γνώριζε εκ των προτέρων ότι κανένα από αυτά τα τεχνάσματα δε θα είχε αποτέλεσμα, αλλά πάντα τα δοκίμαζε προτού καταφύγει στην έσχατη και μοναδική λύση. Αργά ή γρήγορα θα έπρεπε να σηκωθεί απ' το κρεβάτι, να συρθεί έως την κουζίνα, ν' ανοίξει το ντουλάπι που βρισκόταν πάνω από τον φούρνο, να ψαχουλέψει στα τυφλά τα διαφόρων ειδών κουτά-

κια που υπήρχαν αραδιασμένα στο εσωτερικό του και, αφού ξεχωρίσει το σωστό, να καταπιεί το χάπι με μπόλικο νερό και να ξαναγυρίσει τρέμοντας στο κρεβάτι.

Πρώτα κατέβασε το δεξί πόδι, κι ύστερα, με κόπο, το αριστερό. Μεμιάς ένωσε όλο το δωμάτιο να γυρίζει μέσα στο ιλιγγιώδες σκοτάδι της νύχτας και της μοναξιάς του. Σκέφτηκε ότι κάπως έτσι θα έπρεπε να αισθάνεται μόνο αν είχε επιστρέψει έπειτα από ένα μεγαλειώδες μεθύσι με φίλους σε κάποιο μπαρ στο κέντρο της πόλης. Εκείνο το βράδυ, το μόνο που είχε κάνει ήταν να γυρίσει σπίτι κατά τις δέκα, ύστερα από την παρουσία του στην προβολή μιας βαρετής ασπρόμαυρης αυστριακής ταινίας, σε έναν συνοικιακό θερινό κινηματογράφο, ο οποίος βρίσκεται σφηνωμένος ανάμεσα σε έναν ακάλυπτο πολυκατοικίας και μια παιδική χαρά, να φάει λίγα μακαρόνια που είχαν περισέψει από το μεσημέρι, να διαβάσει ένα περιοδικό το οποίο είχε αφιέρωμα στην Οικονομική Σχολή του Σικάγο και να σερφάρει με τις ώρες στο διαδίκτυο. Ούτε ίχνος συντροφικότητας, ούτε σταγόνα αλκοόλ. Μια στεγνή, επαναλαμβανόμενη ρουτίνα.

Τώρα πια καθόταν στην άκρη του κρεβατιού. Οι γυμνές πατούσες του ακουμπούσαν στα κρύα πλακάκια και ο εγκέφαλός του προσπαθούσε να επιβληθεί στο μουδιασμένο του κορμί. Έπρεπε να σηκωθεί. Αν όλα πήγαιναν κατ' ευχήν, μόλις πατούσε στα πόδια του η ναυτία θα σταματούσε και ο ίλιγγος θα εξαφανιζόταν μέσα στη σκοτεινή δίνη απ' όπου είχε αναδυθεί. Όπερ και εγένετο. Ισορρόπησε για λίγα δευτερόλεπτα όρθιος και αμέσως περπάτησε προς την πόρτα δίχως ν' ανά-

φει το φως. Βγήκε και έκανε μια βόλτα σε όλο το σπίτι, στη σαλοκουζίνα δηλαδή και στο δωμάτιο-καθιστικό-βιβλιοθήκη. Ήθελε να απολαύσει για λίγο τη γαλήνη, πριν ξαναπέσει στο κρεβάτι και αρχίσει το μαρτύριο.

Έπειτα από τρία λεπτά, γύρισε στην κουζίνα και εντόπισε το αντικείμενο του πόθου του. Κατάπιε το χάπι πίνοντας μισό ποτήρι γάλα και πήγε προς το μπαλκόνι. Τέλη Ιουλίου, το θερμόμετρο κολλημένο πάνω από τους τριάντα όλο το εικοσιτετράωρο, και αναπόφευκτα η μπαλκονόπορτα έχασκε ορθάνοιχτη. Φορούσε μόνο ένα μαύρο μποξεράκι και, πριν το πέλμα του αγγίξει τα σκονισμένα πλακάκια, γύρισε και έριξε μια φευγάλεα ματιά στο ηλεκτρονικό ρολόι του φούρνου μικροκυμάτων. Οι πράσινοι δείκτες έλεγαν 04.21. *Ιδανική ώρα για μυστικά*, σκέφτηκε και έκανε το τελευταίο βήμα προς τη βεράντα.

Άναψε ένα τσιγάρο και ρούφηξε τον καπνό όσο πιο βαθιά πήγαινε. Δεν ήταν στις προθέσεις του να καπνίσει αλλά βρήκε το πακέτο παρατημένο πάνω στο τραπέζι, δίπλα στο έντυπο που διάβαζε το βράδυ, και δεν μπόρεσε ν' αντισταθεί στον πειρασμό. Προσπάθησε να διώξει από το μυαλό του τη σκέψη ότι απλώς χρονοτριβούσε για να μη γυρίσει στο κρεβάτι. Ακούμπησε με τους γυμνούς αγκώνες πάνω στα φθαρμένα ξύλινα κάγκελα και έφερε ένα γύρο με το βλέμμα του τις πολυκατοικίες που έστεκαν σε ημικύκλιο απέναντι από τη δικιά του.

Αφουγκράστηκε το υπόκωφο βουητό μιας πόλης που αγκομαχούσε κάτω από τον καλοκαιρινό λήθαργο. Ο αέρας ύστερα από μέρες ήταν και πάλι καθαρός. Ούτε

απόκοσμοι κρότοι θρυμμάτιζαν τη νυχτερινή ηρεμία, ούτε οι σειρήνες των οχημάτων ασφαλείας προκαλούσαν πανικό εισβάλλοντας αόρατες και απρόσκλητες στα σπίτια μέσα από τα ανοιχτά παράθυρα. Εδώ και κάποιες ώρες οι συγκρούσεις στην κεντρική πλατεία είχαν επitéλους σταματήσει. Αυτή τη φορά ήταν οι πιο έντονες και με τη μεγαλύτερη διάρκεια από τότε που είχαν ξεκινήσει, περίπου δύο μήνες πριν. Κράτησαν σχεδόν μία εβδομάδα, και για πολλές ώρες κατά τη διάρκεια της ημέρας –αλλά και τη νύχτα– η ατμόσφαιρα θύμιζε θάλαμο αερίων από τα χημικά, τα δακρυγόνα, τις βόμβες μολότοφ και τους καπνούς από τις φωτιές που άναβαν στα οδοφράγματα οι οργισμένοι διαδηλωτές. Τα ίδια και χειρότερα συνέβαιναν και σε άλλες πόλεις της χώρας, με αποκορύφωμα τα βίαια επεισόδια στην πρωτεύουσα, όπου το οργανωμένο σχέδιο των πολιτών να καταλάβουν το κοινοβούλιο απετράπη την τελευταία στιγμή με την παρέμβαση του στρατού. Αυτή η κίνηση όμως –η κήρυξη της χώρας σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης και η εντολή να βγούνε τα στρατεύματα στους δρόμους για να διατηρήσουν την τάξη– ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι. Αφού υπήρξε μια άνευ προηγουμένου κορύφωση, τώρα κυριαρχούσε η ηρεμία. Ηρεμία ανασύνταξης απ’ ό,τι φαινόταν. Και απ’ ό,τι ακουγόταν.

Ακόμη και ο ίδιος, που συνειδητά είχε επιλέξει τον ρόλο του ουδέτερου παρατηρητή και όλο αυτό το διάστημα αρνιόταν να εμπλακεί σε φορτισμένες συζητήσεις, προσπαθώντας παράλληλα να κρίνει την κατάσταση όσο το δυνατόν πιο αποστασιοποιημένα, παραδεχόταν ότι το να βλέπει μέσα από την οθόνη της τηλεόρασης στρα-

τιώτες με το δάχτυλο στη σκανδάλη στις γωνιές των κεντρικών δρόμων της πρωτεύουσας ήταν κάτι που του προκαλούσε αποστροφή. Και έπιανε τον εαυτό του να αγωνιά για το πώς θα αντιδρούσε εκείνος, ένας νέος λίγο πάνω από τα τριάντα, αυθεντικό κατά τα άλλα παιδί του στρεβλού, καπιταλιστικού οικονομικο-πολιτικού συστήματος, αριστούχος σπουδαστής σε μια από τις πλέον φημισμένες για τη νεοφιλελεύθερη οπτική της σχολή της Μεγάλης Βρετανίας, εάν ένα πρωί, καθώς έκανε τη συνηθισμένη του διαδρομή, με τον καφέ στο ένα χέρι και την τσάντα στο άλλο, ερχόταν φάτσα με φαιοπράσινες στολές και γυαλιστερά όπλα. Ευελπιστούσε ότι δε θα χρειαζόταν να βιώσει αυτή την εμπειρία.

Οι διαδηλωτές διέδιδαν μέσω του διαδικτύου πληροφορίες πως ένας μεγάλος αριθμός κληρωτών οπλιτών αρνήθηκαν να υπακούσουν στις διαταγές και να καταλάβουν τους δρόμους και τις γειτονιές των πόλεων που είχαν μεγαλώσει. Και, δόξα τω Θεώ, ήταν αλήθεια. Γνώριζε αλλά και άκουγε καθημερινά από φίλους, συγγενείς και συνεργάτες για στρατιώτες οι οποίοι είχαν αρνηθεί να στραφούν εναντίον των απλών ανθρώπων που με τη σειρά τους είχαν βγει στις πλατείες να φωνάξουν και να υπερασπιστούν την αξιοπρέπειά τους. Οι φήμες που έφταναν από τα στρατόπεδα μιλούσαν για εκατοντάδες αρνητές, οι οποίοι είτε το έσκαγαν από τα συρματοπλέγματα κι έβρισκαν καταφύγιο σε χωριά όπου τους φυγάδευαν οι κάτοικοι, είτε κρατούνταν σε ειδικά διαμορφωμένους χώρους μέχρι ν' αποφασίσουν οι στρατιωτικές Αρχές τι θα κάνουν μαζί τους. Βέβαια, αδιαμφισβήτητο γεγονός ήταν πως, εκτός από την πρωτεύουσα,

πουθενά αλλού, προς το παρόν τουλάχιστον, δεν είχαν εμφανιστεί στρατιωτικές δυνάμεις. Απλώς συγκεντρώνονταν έξω από τα μεγάλα αστικά κέντρα και περίμεναν διαταγές. Κανείς δεν μπορούσε να προβλέψει το μέλλον όλων αυτών. Κανείς δεν μπορούσε να προβλέψει το μέλλον αυτού του έθνους.

Φύσηξε τον καπνό και έτριψε τα μάτια του. Την αγαπούσε αυτή την πόλη· περισσότερο απ' ό,τι θα μπορούσε να πει πως αγαπούσε τη χώρα του. Δεν έχανε ευκαιρία να τη συγκρίνει με άλλες που είχε επισκεφτεί. Άστοχα, λειψά και σίγουρα μάταια, αλλά ήταν μια συνήθεια που δεν μπορούσε να κόψει. Αν ήταν κάτοικος Γαλλίας, θα ήταν η Μασσαλία· Νορβηγίας, σίγουρα το Μπέργκεν· Πορτογαλίας, μάλλον η Λισαβόνα· της Χιλής, το Βαλπαράϊσο. Η μοίρα τα είχε φέρει και ζούσε σε μια χώρα της Μεσογείου, σε μια πόλη που το όνομά της θύμιζε ένδοξες νίκες, ωστόσο οι περιστάσεις την έφεραν πάντα συμπρωταγωνίστρια και ποτέ το πρώτο όνομα στη μαρκίζα της Ιστορίας.

Είχε επιλέξει να διαμένει στον οικισμό ο οποίος είχε αναπτυχθεί και σκαρφάλωνε στον μοναδικό λόφο της περιοχής, εκεί όπου ο πολεοδομικός σχεδιασμός ακολουθούσε αυστηρούς κανονισμούς, ώστε να μη χαθεί η ιδιαίτερη ατμόσφαιρα που είχε κάνει το μέρος ένα από τα πιο ακριβά και περιζήτητα κομμάτια του αστικού ιστού. Έτσι, κανένα κτίσμα δεν υπερέβαινε τους τρεις ορόφους, είχαν όλα κεραμοσκεπές, τα κάγκελα ήταν από συνθετικό ξύλο, με συγκεκριμένα χρώματα στις προσόψεις τους ενώ σχεδόν από κάθε οροφή ξεπρόβριλλαν περίτεχνες καπνοδόχοι, δείγμα του παραδοσιακού

χαρακτήρα που προσπαθούσαν να κρατήσουν ζωντανό στην περιοχή. Αυτή η υψομετρική διαφορά χάριζε στις περισσότερες βεράντες το προνόμιο της ανεμπόδιστης θέας προς το τσιμεντένιο χάος της πόλης στα νότια και τη θάλασσα με τους γερανούς του λιμανιού στα δυτικά.

Εκτός των άλλων, η αμφιθεατρικότητα της τοποθεσίας τού παρείχε και το πλεονέκτημα να κοιτάζει αφ' υψηλού τα απέναντι μπαλκόνια. Του άρεσε αυτό. Ένιωθε ότι του πρόσφερε μια ασφάλεια, ότι επέβλεπε και άρα έλεγχε· μια αφελή εντέλει ανωτερότητα ως προς το ποιος έχει την εποπτεία του χώρου. Όπως κάθε φορά που αναγκαζόταν να κάνει ένα διάλειμμα από τον ύπνο για τον ίδιο δυσάρεστο λόγο και να το συνδυάσει με την ιεροτελεστία του καπνού, έτσι κι εκείνη τη νύχτα άρχισε να εστιάζει σε κάθε παράθυρο ξεχωριστά, ξεκινώντας απ' τα δεξιά και από πάνω προς τα κάτω, ευελπιστώντας κάπου να διακρίνει ένα αχνό γκριζογάλανο φως, που να δικαιολογεί την ύπαρξη ανθρώπινης δραστηριότητας αυτή την απαγορευμένη ώρα, να μη νιώθει σαν ζόμπι που το ξέβρασε ο καύσωνας στη μέση του πουθενά. Ως συνήθως αντίκρισε παντού σκοτάδι και κλειστά παράθυρα με μοναδική παραφωνία τα μονότονα γουργουρητά των κλιματιστικών που διέκοπταν τη γενικευμένη βουβαμάρα.

Μόνο όταν έφτασε στο τελευταίο οίκημα, το οποίο μπορούσε να διακρίνει ολόκληρο, από πάνω έως κάτω, μόνο τότε συνειδητοποίησε ότι από το εσωτερικό ενός διαμερίσματος ξεχυνόταν ένα θαμπό κίτρινο φως. Έμοιαζε με μια μουσταρδί αραιωμένη κηλίδα πάνω στον μαβή ουρανό. Τόσο μεγάλη ήταν η αντίθεση με την περιρρέου-

σα ατμόσφαιρα, που αναρωτήθηκε γιατί τόση ώρα δεν είχε στρέψει τη ματιά του κατευθείαν εκεί.

Τώρα όμως δεν είχε σημασία.

Τώρα το βλέμμα του είχε κολλήσει στην εικόνα που έβλεπε μπροστά του. Ήταν στον τελευταίο όροφο, οι κουρτίνες ορθάνοιχτες –οι κουρτίνες της μπαλκονόπορτας μάλιστα και όχι του παραθύρου– και δύο νέοι, ένας άντρας και μια γυναίκα, κάθονταν αντικριστά με τα χέρια τους να ακουμπάνε πάνω σε ένα γυμνό ξύλινο τραπέζι. Από το σημείο που παρατηρούσε έβλεπε το πρόσωπο της μιας και την πλάτη του άλλου. Ένιωσε μια σταγόνα ιδρώτα να κυλάει από τη μασχάλη του στο εσωτερικό του μπράτσου. Σχεδόν τον γαργάλησε αλλά την άφησε χωρίς να τη σκουπίσει, μέχρι που έφτασε στον αγκώνα του και από εκεί διοχετεύτηκε στις χαραμάδες του κάγκελου. Τεντώθηκε ελαφρώς προς τα μπροστά σε μια γελοία απόπειρα ν' ακούσει τι μπορεί να λένε, αλλά γρήγορα τραβήχτηκε πίσω γιατί κατάλαβε ότι οι πόρτες της βεράντας τους ήταν ερμητικά σφραγισμένες.

Κράτησε την ανάσα του για μερικά δευτερόλεπτα. Τον χώριζαν είκοσι μέτρα από το απέναντι κτίριο· ούτε πολλά, ούτε λίγα. Εστίασε σε εκείνη που μπορούσε να δει το πρόσωπό της. Το στόμα της παρέμενε κλειστό. Καμιά μυϊκή σύσπαση, καμιά ένδειξη ζωτικότητας. Σκέφτηκε ότι απλώς μπορεί να ακούει. Αλλά ούτε αυτό του φάνηκε πειστική απάντηση. Δύο αγάλματα που αλληλοκοιτάζονταν. Άλλη μια σταγόνα διέτρεξε την εσωτερική πλευρά του χεριού του. Δεν ήταν τόσο αποφασισμένη όσο η προηγούμενη και κόλλησε κάπου στη μέση. Ένιωσε έναν οξύ πόνο στα δάχτυλα και πετάχτηκε τεντώνο-

ντας το δεξί του χέρι προς τα πάνω, σαν να χαιρετούσε κάποιον παλιό γνωστό μέσα από το ανοιχτό παράθυρο ενός αυτοκινήτου που έτρεχε σε έναν παραλιακό δρόμο. Βλαστήμησε σιγανά για το ξεχασμένο τσιγάρο που του έκαψε τα ακροδάχτυλα, και μετά βλαστήμησε και τα δυο σιωπηλά άτομα απέναντι ως υπεύθυνα για το ατύχημα.

Και ξανακοίταξε.

Μια τελευταία φορά υποσχέθηκε στον εαυτό του, προτού επιστρέφει στο κρεβάτι του. Το ίδιο παράδοξο σκηνικό, οι ίδιοι ακίνητοι πρωταγωνιστές. Φτάνει τόσο, αποφάσισε. Ωστόσο, δύο δευτερόλεπτα πριν τους γυρίσει την πλάτη και συρθεί μέχρι το στρώμα του, ανίχνευσε επιμέρους κίνηση. Ένα τρίτο πρόσωπο εισήλθε στη σκηνή. Ακόμη ένας νέος άντρας. Γυμνός από τη μέση και πάνω, φορούσε μόνο ένα τζιν παντελόνι. Τατουάζ κάλυπταν ολόκληρο το δεξί του χέρι, σαν ένα ζωγραφισμένο μανίκι, ενώ άλλα μικρότερα διάσπαρτα κοσμούσαν το στήθος του. Πριν ακόμη τον κοιτάξει στο πρόσωπο, του δημιουργήθηκε η αόριστη αίσθηση ότι κάποιον του θύμιζε. Η απόσταση, η νύστα και η επιρροή του χαπιού δε βοηθούσαν στην αναγνώριση.

Τον κοίταξε καλύτερα.

Συνέχισε να τον κοιτάζει καθώς εκείνος, όρθιος πάντα, μιλούσε στην κοπέλα που είχε στρέψει το βλέμμα της ψηλά και τον παρακολουθούσε.

Αμίλητη...

Το φωτισμένο καρέ τού έφερε στο μυαλό μια λέξη που χρησιμοποιούν οι κριτικοί για να περιγράψουν κάποια ταινία ή ένα έργο τέχνης: disturbing – ενοχλητικό. Εθιστικά ενοχλητικό όμως. Αδυνατούσε να τραβήξει το

βλέμμα του μακριά. Ο γνωστός-άγνωστος νέος στηριζόταν με τα δυο του χέρια στο τραπέζι και έσκυβε προς το μέρος τους. Ήταν γύρω στα τριάντα. Διέκρινε το στόμα του ν' ανοιγοκλείνει σαν σε αργή κίνηση, τους μυς των χεριών του να τεντώνονται και να σφίγγονται διαδοχικά και, χωρίς να ακούει, μπορούσε να νιώσει την ένταση που κυριαρχούσε στο απέναντι δωμάτιο. Όλοι τώρα κοιτούσαν έναν κλειστό κύλινδρο, στο μέγεθος μιας μολυβοθήκης, που βρισκόταν μπροστά τους. Με ευλάβεια και τρόμο. Και τότε ήταν που ξαφνικά τον αναγνώρισε. Σχεδόν σοκαρίστηκε. Προσπάθησε να το εκλογικεύσει αλλά του ήταν αδύνατον. Απ' όλα τα σημεία της πόλης εκείνος βρέθηκε απέναντί του. Του ήρθαν στο μυαλό ένας σεβαστός αριθμός εντυπωσιακών συμπτώσεων που του είχαν συμβεί ή είχε ακούσει από άλλους. Κι όμως, δεν ήταν τόσο απίθανο τελικά. Ένα καπρίτσιο της μοίρας χρειάζεται –για όσους βέβαια πιστεύουν σε τέτοια πράγματα– και εξηγούνται όλα τα ανεξήγητα.

Τώρα απλώς απορούσε γιατί του πήρε τόση ώρα. Μέσα από μια ταλάντωση της μνήμης, τα χαρακτηριστικά του προσώπου του ξεδιαλύνονταν μπροστά στα μάτια του, άκουγε τις γνώριμες διακυμάνσεις της φωνής του, ενώ μέχρι και τα ακαθόριστα σχέδια που απεικονίζονταν στο σώμα του διαγράφονταν ευκρινώς μπροστά του. Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι ήταν εκείνος! Άραγε ο άντρας απέναντι ήταν σε θέση να συνδυάσει εικόνες, δρόμους και δεδομένα; Άραγε θυμόταν πως σ' εκείνη τη γειτονιά ζούσε ένας γνωστός του; Όχι, δεν μπορούσε να το ξέρει, δεν είχε έρθει ποτέ σπίτι του. Παρόλο που υπήρξαν σχεδόν φίλοι για ένα διάστημα.

Σχεδόν φίλοι...

Περίπου φίλοι...

Παρ' ολίγον φίλοι...

Γιατί οι φίλοι δεν αθετούν τον λόγο τους. Ακόμη χειρότερα, δεν προσπαθούν να ξεγελάσουν τον άλλο αφού έχουν κερδίσει αυτό που θέλουν. Ένωσε την ανάσα του να γίνεται γρήγορη, έσφιξε ασυναίσθητα τις γροθιές του, ξεροκατάπιε και αναρωτήθηκε αν το ότι βρέθηκε ξαφνικά απέναντί του, έπειτα από τόσους μήνες, ήταν κάποιιο θείο σημάδι που τον προέτρεπε να πάρει τον νόμο στα χέρια του. Προς στιγμήν αναμετρήθηκε με την ιδέα αλλά ήξερε βαθιά μέσα του πως δε θα μπορούσε σε ένα ξένο σπίτι μέσα στα άγρια μεσάνυχτα, βρίζοντας και πετώντας πράγματα. Δεν υπήρχε τέτοια περίπτωση. Για τρεις τουλάχιστον λόγους:

Πρώτον, διότι είχε αμοιβαία μυστικά να κρατήσει στο σκοτάδι και ο άντρας απέναντι τύγχανε να είναι συμμετοχός του σε ένα εκατέρωθεν νοσηρό αλισβερίσι.

Δεύτερον, γιατί ο Ντέιν δεν πίστευε στο κάρμα και στα υπερφυσικά σημάδια που καθορίζουν τις πράξεις και τις κινήσεις των ανθρώπων. Όχι. Θεωρούσε ότι τα πάντα στη ζωή ορίζονται ως μια ακολουθία βούλησης, σωστής κρίσης και αποφασιστικότητας. Κάποτε έκανε λάθος σε μια σειρά αποφάσεων που πήρε κι έπρεπε να πληρώσει. Βέβαια, ακόμη και να ήταν τέτοιο είδος ανθρώπου, παρορμητικός και συναισθηματικός, στην προκειμένη περίπτωση υπήρχε κι ένας τρίτος λόγος που κρατούσε γερά τα γκέμια μιας υποτιθέμενης εκδίκησης. Ένα πρόσωπο που τους συνέδεε και τους χώριζε ταυτόχρονα, η ύπαρξη του οποίου θα αποτελούσε τροχο-

πέδη για οποιαδήποτε σκέψη αυτοδικίας. Άλλωστε για εκείνη ξεκίνησαν όλα.

Από εκείνη...

Η επόμενη απορία του έγκειτο στο τι διάολο έκανε εκεί, όταν θα έπρεπε να υπηρετεί τη θητεία του κάπου τετρακόσια χιλιόμετρα ανατολικά. Μετά σκέφτηκε τους δραπετές –ή λιποτάκτες, όπως τους αποκαλούσαν κάποιοι φωτισμένοι εθνοσωτήρες– για τους οποίους άκουγε συνέχεια να μιλάνε. Τώρα λοιπόν είχε έναν μπροστά του. Πράγματι, θα στοιχημάτιζε τη συλλογή του από ασημένια μανικετόκουμπα ότι ετούτος ο παλιός γνωστός του θα ήταν από τους πρώτους που θα το έσκαγαν. Αν δεν υπήρξε ήδη από τους οργανωτές κάποιας συλλογικής απόδρασης. Δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει τις σκέψεις του. Ακόμη ένας άντρας εισήλθε στο πλάνο. Ήταν μελαφός, με καλοσχηματισμένα χαρακτηριστικά και φορούσε μαύρο παντελόνι και λευκό πουκάμισο. Έδειχνε να έχει ρόλο υποστηρικτικό ως προς την παρουσία των άλλων δύο. Σαν να ήταν η τελευταία και πιο θανατηφόρα σφαίρα στη θαλάμη. Σε πρώτη φάση, απλώς παρακολουθούσε με σταυρωμένα χέρια, αλλά για κάποιον απροσδιόριστο λόγο η σιωπή του φάνταζε ως η πιο βίαιη αντίδραση.

Ένωσε τα μάτια του να κλείνουν, την αντίληψή του να θολώνει, τα πόδια του να βαραίνουν. Έκανε μεταβολή. Δεν ήθελε να δει τίποτα παραπάνω. Φοβόταν ότι θα γίνει μάρτυρας σε κάτι απαγορευμένο. Ούτε και άντεχε όμως. Το σώμα του βρισκόταν πλέον υπό την επήρεια του φαρμάκου. Αισθάνθηκε δυσκίνητος, σαν να περπατούσε μέσα σε μια γεμάτη πισίνα. Ξανακοίταξε το ρο-

λίοι. Είχε περάσει μισή ώρα από τη στιγμή που σηκώθηκε· πολύ περισσότερο από οποιαδήποτε άλλο νυχτέρι. Γνώριζε βέβαια ότι όλα θα κρίνονταν μόλις ξάπλωνε στα ιδρωμένα σεντόνια.

Έγειρε αργά και έμεινε κουλουριασμένος σε πλάγια θέση. Σφάλισε τα μάτια και μέτρησε τις αναπνοές του. Στην οθόνη του μυαλού του εμφανίστηκε η κοπέλα. Τώρα φορούσε άσπρο φουστάνι και το κορμί της τρανταζόταν από κάτι που δεν μπορούσε να προσδιορίσει αν ήταν γέλιο ή κλάμα. Προς στιγμήν σκέφτηκε να σηκωθεί εκ νέου, να τρέξει έξω να δει, αλλά το χάπι είχε αρχίσει να επιδρά, σε δυόμισι ώρες έπρεπε να ξυπνήσει, ένωσε το κεφάλι του βαρύ, μολυβένιο, μια γεύση μετάλλου στη γλώσσα, ένα ρεύμα παγωμένης λάβας τον παρέσυρε μακριά...

Κρουμμένο μυστικό σε λανθάνουσα ύπνωση

Νύχτωνε. Ο ήλιος, ένας κατακόκκινος δίσκος, έπεφτε πίσω από τη χαμηλή οροσειρά στο βάθος του ορίζοντα. Καθόταν πάνω σε έναν μεγάλο βράχο και κοιτούσε κατά τη μεριά του χωματόδρομου που αποτελούσε και το μοναδικό σημείο επαφής με τον έξω κόσμο. Είχε βγάλει το χιτώνιο και είχε μείνει ολόγυμνος από τη μέση και πάνω. Είχε λύσει και τα κορδόνια από τα άρβυλα και στηριζόταν στο τουφέκι του που το είχε σφηνώσει ανάμεσα στα πόδια. Ένωσε το δυσοίωνα φτεροκόπημα των κουνουπιών να τον τυλίγει. Αόρατα, αιμοβόρα, κρυμμένα στο σκοτάδι, αρπακτικά του χειριστου είδους. Θρασύδειλα. Έπρεπε να πάρει μια απόφαση σύντομα. Συμπλήρωνε τέταρτη μέρα στο φυλάκιο ενώ τον είχαν στείλει μόνο για μία, και σαράντα οκτώ ώρες μόνος του από τη στιγμή που οι άλλοι δυο στρατιώτες και ο αξιωματικός-υπεύθυνος υπηρεσίας αποφάσισαν να φύγουν περπατώντας, μόλις έμαθαν τα νέα από το ραδιόφωνο. Οι άλλοι δεν μπορούσαν να μαντέψουν τι τον κράτησε εκεί πάνω. Αλλά τώρα φοβόταν. Μόνος του μέσα στην ερημιά και στο λιοπύρι. Τι έλπιζε; Να ξαναγίνουν όλα

όπως ήταν, πριν βρεθεί κι εκείνος ανάμεσα στο χάος; Και πώς ήξερε τι συνέβαινε τώρα στην από εκεί πλευρά, αφού δεν είχε κανένα μέσο επικοινωνίας; Οι φυγάδες είχαν πάρει το ραδιόφωνο μαζί τους, και το τηλέφωνό του είχε ξεμείνει από μπαταρία. Τι περίμενε; Ίσως ένα τέλος. Έτσι ένιωθε. Το τέλος μιας εποχής, το τέλος το δικό του, το τέλος του κόσμου...

Έβαλε το χιτώνιο για να προστατευτεί από τις επιθέσεις των κουνουπιών και σηκώθηκε. Η κοιλιά του διαμαρτυρόταν εδώ και ώρες. Είχε φάει ένα ροδάκινο στις τρεις το μεσημέρι. Πριν από αυτό, είχε καταναλώσει το προηγούμενο βράδυ δυο παξιμάδια και μισή σοκολάτα που είχε βρει στο σπιτάκι του αξιωματικού υπηρεσίας, πριν το εγκαταλείψει κι εκείνος άρον άρον. Τους ξανασκέφτηκε. Έκανε μέσα στο μυαλό του διάφορα σενάρια για την τύχη τους. Περπάτησε ίσια έως την άκρη του φυλακίου. Το έδαφος κατηφόριζε απότομα και σταματούσε πάνω από μια χαράδρα που τη διέσχιζε ο δεύτερος μεγαλύτερος ποταμός της χώρας. Παρ' όλη τη μεγαλοπρέπεια που συνόδευε την ιστορία του, δεν τον είχε δει ποτέ αγριεμένο ή φουσκωμένο. Όσες φορές κι αν είχε έρθει στο φυλάκιο, χειμώνα καλοκαίρι, το ποτάμι έρεε ήρεμα και αβίαστα. Πολλές φορές έδειχνε σχεδόν ακίνητο από το ύψος που εκείνος το παρατηρούσε.

Έτσι και τώρα, το κοιτούσε ζηλεύοντας τη σταθερή πορεία, την αδιάλειπτη μέσα στον χρόνο και τον χώρο, διάφανο και ανεπηρέαστο από την κοσμοχαλασιά γύρω του, από τις αποφάσεις των πολιτικών και από τις φωνές των στρατηγών. Έκανε επιτόπου μεταβολή. Ευθεία μπροστά του, στα πενήντα μέτρα, ήταν ο θάλαμος των

οπλιτών. Εκεί διέμεναν όσοι έρχονταν από τα διάφορα στρατόπεδα για τις σκοπιές. Κολλημένη δίπλα του η εξωτερική τουαλέτα, τέσσερις τοίχοι, με έναν νιπτήρα και έναν απόπατο. Από πίσω ακριβώς, κρυμμένα από το βλέμμα του εκείνη τη στιγμή, βρίσκονταν η σκοπιά στην πύλη και το δρομάκι από το οποίο κατέφθανε το στρατιωτικό όχημα κάθε μεσημέρι στις τέσσερις, με προμήθειες και με τους αντικαταστάτες της προηγούμενης βάρδιας. Ήταν το ίδιο όχημα που περίμεναν με κομμένη την ανάσα δυο ολόκληρες μέρες να έρθει να τους πάρει, από τη στιγμή που είχαν μάθει για τα γεγονότα. Μάταια όπως αποδείχθηκε!

Έπειτα οι άλλοι έφυγαν και αυτός παρέμεινε.

Αριστερά του απλωνόταν το προκεχωρημένο φυλάκιο πυρομαχικών, όπως αναγραφόταν στους χάρτες. Μια μικρή έκταση γεμάτη ανηφορικά δρομάκια και τυφλές στροφές, με έξι υπερυψωμένες σκοπιές –από τις οποίες φυλάσσονταν οι δύο, στα πιο κομβικά σημεία–, με λακκούβες και μικρούς κούφιους λοφίσκους, όπου μέσα εκεί, σύμφωνα με τον μύθο, ήταν καταχωνιασμένα χιλιάδες πυρομαχικά, τα οποία προστατεύονταν από ευσυνείδητους στρατιώτες για το ενδεχόμενο δολιοφθοράς από τους κακόβουλους εχθρούς του έθνους. Δεξιά του, έστεκε το φυσικό σύνορο όπως το όριζε μια σειρά θειρεμένων θάμνων· καλαμιές και βάτα. Και από πίσω τους ξεκινούσε μια δύσβατη κατωφέρεια, που έβγαζε στην πεδιάδα και, στη συνέχεια, ανάμεσα από στάνες και ιπποφορβεία, στο ακριανό όριο της στρατιωτικής μονάδας στην οποία υπηρετούσαν αυτός και οι υπόλοιποι την κανονική τους θητεία.

Από εκεί μέσα διέφυγαν οι άλλοι, με σκοπό να περπατήσουν γύρω στο ένα χιλιόμετρο, όπως υπολόγιζαν, αποφεύγοντας ό,τι είχε σχέση με φαιοπράσινο χρώμα, και να φτάσουν σε κάποιο από τα ξεχασμένα χωριά που βρίσκονταν αραδιασμένα ανάμεσα σε έλη και πυκνές συστάδες δέντρων... «όπου κάποιος θα μας περιμένει», είχε αποφανθεί με έμφαση ο Προμηθέας. Με ένα σκουριασμένο φαλίδι είχαν ανοίξει μια τρύπα ανάμεσα στους θυσάνους και ένας ένας πέρασαν μπουσουλώντας στην άλλη μεριά, μέχρι που χάθηκαν από τα μάτια του, και εκείνες τις στιγμές το μόνο που σκεφτόταν ήταν η Αλίκη στη Χώρα των Θαυμάτων και πώς μπεινοέβγαινε ανάμεσα στους κόσμους. Φανταζόταν ότι αυτή η άτσαλη οπή στο ξεραμένο φύλλωμα θα γινόταν αργά ή γρήγορα και η δική του επιστροφή προς έναν κόσμο διαφορετικό απ' αυτόν που ζούσε μέχρι πριν από λίγους μήνες.

Ήξερε όμως ότι αυτό θα αργούσε ακόμη να συμβεί.

Περπάτησε ως τον θάλαμο και μπήκε στο εσωτερικό. Πίεσε διστακτικά τον διακόπτη και ένα αρρωστιά- ρικο κιτρινωπό φως απλώθηκε στα τρία τέταρτα του χώρου. Του έκανε εντύπωση που δεν είχαν κόψει ακόμη το ρεύμα, κυρίως έπειτα από όλα αυτά που είχε ακούσει ότι συνέβαιναν εκείνες τις πρώτες κρίσιμες ώρες. Ακούμπησε πάνω στο σαπισμένο κούφωμα της πόρτας και κοίταξε το δωμάτιο. Μια στρογγυλή μαντεμένια ξυλόσομπα στο κέντρο του δωματίου, τέσσερα ξέστρωτα κρεβάτια, δύο από κάθε πλευρά, και ένας άδειος οπλοβαστός με τα λουκέτα να κρέμονται σαν χαλασμένα δόντια από τις σιδερένιες οπές τους. Πάνω στη δική του κουβέρτα ήταν συγκεντρωμένα ό,τι είχαν παρατή-

σει φεύγοντας οι υπόλοιποι. Όλοι είχαν αφήσει από ένα αντικείμενο. Έτσι είχαν συμφωνήσει. Ούτε περισσότερα, ούτε λιγότερα. Για να τα ξαναβρούν όταν ανταμώσουν με το καλό. Και μόνο αφού τα ακούμπησαν όλα, αντιλήφθηκαν ότι και οι τρεις τους διάλεξαν εκείνο που έπαιρνε ο καθένας μαζί του στη σκοπιά, για να περνάει η ώρα του πιο γρήγορα.

Ο Αϊντάχο έναν κύβο του Ρούμπικ, και ο Προμηθέας μια σβούρα.

Πήγε και κάθισε δίπλα τους. Άνοιξε το σακίδιό του, έβγαλε από μέσα μια κασέτα και την απίθωσε δίπλα στα υπόλοιπα αντικείμενα. Έτσι περνούσε αυτός την ώρα του τις νύχτες, όταν φύλαγε τα εθνικά κεκτημένα, στο υπερυψωμένο κουβούκλιο δύο μέτρα πάνω από το έδαφος. Ακούγοντας ασταμάτητα μουσική στο παλιό, μισοδιαλυμένο walkman που του είχε φέρει δώρο η αδελφή του από το πρώτο της ταξίδι στο εξωτερικό, πριν από καμιά δεκαετία. Χάιδεψε τη λευκή ετικέτα που ήταν κολλημένη κατά μήκος της κασέτας. Με μαύρο μαρκαδοράκι είχε γράψει το ψευδώνυμο με το οποίο υπέγραφε τα γκράφιτι που χτυπούσε στο Βερολίνο, όταν έκανε το μεταπτυχιακό του. Δική του ιδέα ήταν και να προσφωνούνται μεταξύ τους, όχι με τα κανονικά τους ονόματα, αλλά με ψευδώνυμα. Στην αρχή οι άλλοι γέλασαν. Πλησίαζαν και οι τρεις τα τριάντα και ο ακραίος μελοδραματισμός ήταν μια κατάσταση η οποία αράχνιαζε πλέον στο χρονοντούλαπο της εφηβείας τους. Μετά τους ανέλυσε το σκεπτικό του. «Εδώ μέσα δεν είμαστε ο πραγματικός μας εαυτός. Αλήθεια, αν αύριο μας έδιναν τη δυνατότητα να φύγουμε, δε θα

το κάναμε χωρίς δεύτερη σκέψη;» Οι άλλοι δύο συμφώνησαν κουνώντας απλώς το κεφάλι. «Άρα είμαστε σχεδόν φυλακισμένοι. Όσο υπηρετούμε τη θητεία μας, όλη μας η ζωή είναι εγκλωβισμένη σε κανόνες που κάποιοι άλλοι έχουν επινοήσει και εμείς πρέπει να ακολουθούμε πιστά, αλλιώς υπάρχει ο κίνδυνος τιμωρίας. Γι' αυτό πιστεύω ότι, αλλάζοντας έστω τα ονόματά μας, διαχωρίζουμε την αξιοπρέπεια και την ελευθερία που μας καθόριζε όσο ήμασταν έξω από αυτή την παράνοια, που ζούμε παρά τη θέλησή μας εδώ μέσα».

«Κάπως σαν τις οργανώσεις στις φυλακές του Μεξικού», συμπλήρωσε ο Προμηθέας στα όρια του ενθουσιασμού πλέον. «Εκεί, όταν είναι κλεισμένοι μέσα, εντάσσονται σε συμμορίες για προστασία, κάνουνε τατουάζ με τα σύμβολά τους και χρησιμοποιούν ψευδώνυμα, γιατί θεωρούν ότι ζουν μια δεύτερη παράλληλη αλλά ολοκληρωμένη ζωή, στην οποία οικογένειά τους ορίζονται τα άλλα μέλη της φατρίας. Τα οποία με τη σειρά τους ορκίζονται να υποστηρίξουν και να προστατεύουν μέχρως εσχάτων όποιον αδερφό τους κινδυνεύει».

Έτσι, μια εβδομάδα αργότερα, σε μια βραδινή έξοδό τους στο κοντινό χωριό, περιτριγυρισμένοι από μπουκάλια μπίρας και μερικές δεκάδες ακόμη οπλίτες που περνούσαν τις λίγες ώρες ελευθερίας τους στο μοναδικό μαγαζί της περιοχής, το οποίο εκτελούσε χρέη μπαρ-μεζεδοπωλείου-καφενείου, ξαναβαφτίστηκαν εν μέσω προπόσεων και θολών βλεμμάτων.

«Αϊντάχο, γιατί η αγαπημένη μου ταινία ήταν, είναι και θα είναι *Το Δικό μου Αϊντάχο* και αγαπημένος μου ηθοποιός ο Ρίβερ Φίνιξ, που πρωταγωνιστεί». Οι άλλοι

δυο της παρέας αντάλλαξαν ένα συνωμοτικό βλέμμα. Από την πρώτη στιγμή της γνωριμίας τους, την τρίτη κιόλας μέρα μετά την παρουσίασή τους σε ένα κέντρο εκπαίδευσης, κάπου σε μια επαρχιακή πόλη στον νότο της χώρας, είχαν υποψιαστεί αυτό που κανείς δεν τόλμησε να παραδεχτεί ξεκάθαρα αλλά ούτε και να το απορρίψει με αποφασιστικότητα. Η ομοφυλοφιλία του φίλου τους ήταν κάτι σαν κρυμμένο μυστικό σε λανθάνουσα ύπνωση. Δεν τους ένοιαζαν διόλου οι σεξουαλικές του προτιμήσεις, αλλά δεν το συζητούσαν κιόλας. Στ' αυτιά τους έφταναν διάφορα σχόλια για παράξενες νυχτερινές συννευρέσεις μέσα στα μαγειρεία, για το παρατσούκλι «Αλίκη» που του είχαν κολλήσει οι παλιότεροι και άλλα τέτοια κωμικοτραγικά τα οποία τα περνούσαν στο ντούκου. Ακούγοντας τώρα από πού προέρχεται το ψευδώνυμό του, από μια ταινία δηλαδή στην οποία βασικός πρωταγωνιστής είναι ένας ναρκοληπτικός ομοφυλόφιλος, η σιωπή που ακολούθησε εκ μέρους και των τριών φάνταζε πιο εύγλωττη από οποιαδήποτε ερώτηση.

«Προμηθέας, γιατί όταν ήμουν δεκατεσσάρων, έβαλα σε ένα κατσαρολάκι λίγο γάλα για να ζεσταθεί αλλά στο ενδιάμεσο αποφάσισα να παίξω λίγη ώρα με την ολοκαίνουργια παιχνοδομηχανή που μου είχαν κάνει δώρο οι γονείς μου τα Χριστούγεννα. Σαράντα πέντε λεπτά αργότερα, τη στιγμή που πανηγύριζα γιατί τερμάτιζα το πρώτο δύσκολο επίπεδο, άρχισα να μυρίζω κάτι που έμοιαζε με λιωμένο λάστιχο σε καυτή άσφαλτο. Οριακά πρόλαβα το κακό πριν εξελιχθεί σε φωτιά, αλλά όχι και τη ζημιά που έκανε το λιωμένο μέταλλο στην πανά-

κριβη κουζίνα. Δεν ξαναείδα ποτέ την παιχνιδομηχανή. Φήμες θέλουν να την έκαψε ο πατέρας μου τελετουργικά στο μπαλκόνι». Βροντερά γέλια συνοδεία τσουγκρισμάτων διαδέχτηκαν την ιστορία του Προμηθέα. Ήταν ο πιο μικρός της παρέας και αυτός που αντιμετώπιζε τη φάση του στρατού πιο χαλαρά απ' όλους. Είχε πάντα μια ιστορία να διηγηθεί που πάντα κατέληγε να διακωμωδεί τις καταστάσεις. Αποσυμφορούσε την ένταση και μετέτρεπε με έναν μαγικό τρόπο το δράμα σε κωμωδία.

«Σνόου».

Νέα γέλια, προτού καν ξεκινήσει να μιλάει.

«Αυτό ακούγεται σαν όνομα αποτυχημένου λευκού ράπερ», κραύγασε ο Αϊντάχο και προσπάθησε να σοβαρευτεί αλλά η υπερβολική κατάποση ζύθου δε βοήθησε και πολύ την κατάσταση.

«Σνόου, γιατί, την ημέρα που είχε οριστεί η βάφτισή μου, ξέσπασε μια από τις μεγαλύτερες χιονοθύελλες που έχουν χτυπήσει την πόλη μου τις τελευταίες δεκαετίες. Και δεν είναι πολύ συχνό φαινόμενο, πιστέψτε με. Η εκκλησία ήταν εκατό μέτρα από το σπίτι μου και, εκτός από τους γονείς μου, τον υποφαινόμενο και τους ιερείς, το μυστήριο κατάφεραν να παρακολουθήσουν όλοι και όλοι άλλοι δώδεκα νοματαίοι. Ανάμεσά τους και η γυναίκα που με βάφτισε. Όχι αυτή που είχε προκαθοριστεί, διότι ποτέ δεν μπόρεσε να φτάσει, ελέω κακοκαιρίας, αλλά μια παλιά φίλη της μητέρας μου, η οποία είχε έρθει ως καλεσμένη και την οποία φιλοξενούσαμε σπίτι από το προηγούμενο βράδυ και γι' αυτό μπόρεσε να δώσει το "παρών". Όταν τέλειωσε το μυστήριο (ή το μαρτύριο) και με κράτησε στα χέρια της, απήγγειλε

μπροστά σε όλους τους παρευρισκόμενους τους ακόλουθους στίχους: “*I took him where the snow falls forever/he showed me the haunted woods*”.* Μια δική της σπονδή για την καιρική κατάσταση που από το πουθενά την όρισε πνευματική μητέρα ενός βρέφους που δεν είχε ξαναδεί και δε θα το ξαναέβλεπε ποτέ. Ήταν ποιήτρια, εθισμένη στα βαρβιτουρικά, στο σκοτσέζικο ουίσκι, στην ποίηση της Μπάχμαν και τα κονσέρτα για πιάνο του Γκλεν Γκουλντ. Δυο χρόνια αργότερα τη βρήκαν μέσα στην μπανιέρα της νεκρή. Στον καθρέφτη είχε γράψει με ένα μοβ μολύβι ματιών τη φράση: *Όσο οι άνθρωποι θα υποκλίνονται στη μοίρα τους, τόσο θα είναι ένοχοι αυτοί που την αρνούνται*». Η σιωπή στο τραπέζι χάραζε ατσάλι. Ο Σνόου τράβηξε από τον λαιμό του ένα ασημένιο μενταγιόν που είχε τυπωμένο τον στίχο που απήγγειλε η νονά του. «Λίγο καιρό πριν πεθάνει, έστειλε αυτό στους γονείς μου. Σαν δώρο προς το βαφτιστήριο της. Το μοναδικό της δώρο».

«Σνόου, λοιπόν», ύψωσε τη φωνή του και το μπουκάλι του ο Προμηθέας για να σπάσει τη σιωπή και να ξαναβρούν το κέφι τους.

Έτσι είχαν συμβεί τα καθέκαστα λίγες βδομάδες πριν, όταν ακόμη μπορούσαν να περνάνε στιγμές ξεγνοιασιάς και ανούσιας ευδαιμονίας. Άφησε κατά μέρος τις αναμνήσεις και εστίασε στο τώρα. Έπρεπε να ξεμπερδεύει

* Aggaloch, “She Painted Fire Across the Skyline”, *Pale Folklore*, The End Records, 1999.

με τις αμφιβολίες: αν έπραξε ορθώς που έμεινε πίσω για να ακολουθήσει το πλάνο που είχε στο μυαλό του ή αν σε λίγο καιρό θα έβρισκαν το κουφάρι του, απορώντας πώς αυτός ο στρατιώτης ξέμεινε εκεί πάνω μόνος του. Φαντάστηκε το φινάλε της ιστορίας: θα γίνονταν υποθέσεις, μια υποτυπώδης έρευνα, ίσως και μια δυο ανακρίσεις, και όλα θα τέλειωναν πολύ γρήγορα μέσα στον γενικότερο χαμό που επικρατούσε παντού. Έπεσε για ύπνο, έχοντας αποφασίσει ότι η νύχτα αυτή θα ήταν η τελευταία που θα περνούσε ολομόναχος σε εκείνο το έρημο φυλάκιο, στην άκρη μιας χαράδρας, στη μέση ενός βραδυφλεγούς καλοκαιριού.

Εχει περάσει ένας χρόνος από την ημέρα που ο Ντέιν χώρισε με την Υβόν· ένας χωρισμός που του κληροδότησε βασανιστικές αιπνίες. Μια τέτοια άγρυπνη νύχτα γίνεται ακούσιος μάρτυρας στον μυστηριώδη θάνατο μιας κοπέλας.

Τις ίδιες ταραγμένες μέρες, τρεις νέοι άντρες συναντιούνται κάτω από παράδοξες συνθήκες σε ένα έρημο στρατόπεδο της μακρινής ενδοχώρας και ξεκινούν ένα ταξίδι με σκοπό να φτάσουν στην πόλη, ώστε να μοιραστούν ένα μεγάλο χρηματικό ποσό. Στη διαδρομή, και εν μέσω προσωπικών εξομολογήσεων, θα αποκαλυφθούν μυστικά, θα δικαιολογηθούν εγκλήματα και θα δοθούν ειατέρωθεν υποσχέσεις.

Σύντομα, αυτά τα φαινομενικά τυχαία γεγονότα θα θέσουν σε κίνηση έναν μηχανισμό όπου οι παράλληλες πορείες όλων των πρωταγωνιστών θα διασταυρωθούν με τρόπο αναπάντεχο, ξεδιπλώνοντας τα ως τότε κρυμμένα κίνητρα του καθενός.

Με βασικά υλικά την ειρωνεία, το απρόσμενο της μοίρας και τις εσωτερικές αναταράξεις των πράξεων και των λόγων τους, όλοι οι πρωταγωνιστές, θύτες και θύματα, οδηγούνται σταδιακά σε μια ειρηκτική συνάντηση και ένα συγκλονιστικά ανατρεπτικό φινάλε.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 17200